

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOY, NIEVES F.

Puntea suspinelor / Nieves F. Joy. - București : Berg, 2019-
vol. 2.

ISBN 978-606-9036-09-9
Vol. 2 : Labirintul pasiunii. - 2019. - ISBN 978-606-9036-48-8

821.111

ISBN: 978-606-9036-09-9
ISBN vol. 2: 978-606-9036-48-8

Editura Berg
www.edituraberg.ro
e-mail: redactia@edituraberg.ro

Nieves F. Joy

PUNTEA SUSPINELOR

Vol. 2
Labirintul pasiunii

2019

CAPITOLUL 1 - TERESA

Stau în fața unei oglinzi aburite și respir profund. Pieptul mi-e înfășurat în cel mai mare prosop flaușat, părul îmi flutură pe umeri, din vârfurile umezi, cu tente rosiatice, picături mici prelingându-mi-se pe spatele drept. Întind mâna și trag cu palma o dungă subțire, ștergând doar o mică fâșie în care-mi pot zări chipul îmbujorat. Ca de fiecare dată când dau cu ochii de frumoasa imagine, sunt uimită. Îmi desfac prosopul, șterg cu el restul oglinziei și zâmbetul meu e perfect format pentru o altă dimineață în care-mi fac tabieturile în pace. În tihă. Într-o ordine deplină.

Cum-necum, au trecut două luni. Luni pe care le-am crezut fără sfârșit – critice. Zile în care n-am crezut că voi ajunge la stadiul de a fi cea care sunt în prezent. De a mă privi și a simți că sunt mândră cu adevărat de progresele mele. Două luni în care am supraviețuit haosului din viața mea, luni draconice în care personalitatea mea a primit o identitate proprie. Șaizeci de zile în care au survenit schimbări majore, cărora în trecut nu credeam că le voi putea face față de una singură.

N-a fost ușor. Ba a fost chiar infernal. Am depășit stadiu după stadiu, fiecare mai chinitor, la fel ca un pacient

intrat într-o recuperare forțată – scrâșnind din dinți, luptându-mă cu mine însămi.

În primele ore, când universul mi s-a năruit, n-am avut nicio speranță că voi rezista valurilor furiei, ale dezamăgirii, ale confuziei. Simțind că mă încă într-un ocean al neputinței, am ascultat tot ce mi-a povestit Race, lăsându-l să conducă unde a văzut cu ochii. Pe măsură ce înainta cu destăinuirile, am plâns, am tipat, am jelit, am iertat și, treptat, zi după zi, am reușit să uit și să nu mă mai învinovățesc pe mine de acțiunile altora. M-am întărit instinctual să mă concentrez pe mine și fiul meu. Să-mi inventez o nouă rutină. O rutină în care nici eu și nici Cain să nu depindem de nimeni. Pe parcursul transformării, mi-am stabilit până și domiciliul. Cu banii depuși de mama într-un cont personal, am cumpărat un cochet apartament, numai bun pentru două persoane și, ca să cuprind totul într-o propoziție, am început să trăiesc, de data asta pe picioarele mele. Fără vreun ajutor ce mi l-ar fi putut da avereia și numele familiei Hamilton.

Suferința mea a avut totuși o culme decisivă, o perioadă neagră – de doliu. Jalea mea a ajuns la apogeu odată reîntoarsă în casa surorii mele, căci intrând în camera ce temporar am împărțit-o cu Chad, lungindu-mă în așternuturi reci ce încă purtau miroslul lui, nimeni n-a răspuns bocetelor mele ce le-am lăsat să se transforme în lacrimi. Acolo mi-am plâns morții, pierderile, și am început s-o îngrop pe vechea Teresa. Acolo am ascultat vântul ce gema afară și am cugetat într-o pustietate întunecată ce mă ducea către un abis necunoscut ale cărui adâncuri erau tainice și profunde precum moartea însăși. Am intrat într-o stare letargică din care nu m-a

scos nimenei trei zile, Race și Raisa acceptându-mi fără întrebări nevoie de izolare.

Ca un pustnic, mi-am impus detașarea de tot ce îmi putea aduce vreo altă împunsătură a durerii care ar fi putut să mădezintegreze definitiv. Trei zile n-am știut dacă e zi sau noapte. Dacă stomacul ripostează la postul meu negru. Dacă în lume se petrec calamități sau dacă cineva e interesat de starea mea halucinantă.

Nu mi-a păsat de nimic. Am zăcut. Am dormit. M-am odihnit fizic și mental, ținând departe de mine orice gând.

După letargie au urmat alte cinci zile în care am fost mai activă, ieșind doar forțată de imprejurări și nevoi fiziologice din spațiul care îmi oferea intimitate. Prea mândră să cer ajutor din exterior, în ziua patru m-am ridicat din pat și-am căutat pe internet răspunsuri la problema psihicului meu zdruncinat. Acea străfulgerare de moment a fost impulsul cel mai bun. Am dat de un tratat care dezbătea exact tema depresiei și cauzele ei. Și-am citit. Avidă de informații, m-am pierdut printre rândurile scriselor de psihologi recunoșcuți și am analizat la rece tot ce scria acolo, admitând că, inconștient, trecusem la o nouă etapă din acel proces care mă storcea de energie – aceea a platoului care dura în funcție de tăria de caracter a fiecărui pacient în parte. A conștientizării cauzelor, cât și factorilor care m-au adus acolo – în punctul când era necesar să las în spate tot ce mă otrăvește și să-mi rescriu destinul.

Conform aceluia studiu generalist, în opinia specialiștilor, există trei stadii ale unei traume psihologice: șocul inițial – plafonul solid al impactului, tranșarea cauzei, platoul – sinceritatea față de sine, iar a treia – purificarea, vindecarea, obturarea canalelor din careiese durerea.

Din start, m-am regăsit în descrierea acelor stadii și am catalogat despărțirea de Chad, abandonul de către cel căruia îi dedicasem întreaga mea existență, uitând că nimic nu are un termen veșnic de garanție, drept o metastază. Un cancer invaziv care mă măcina, dar care tratat corespunzător putea fi stopat din evoluție înainte să mă ucidă. Zorii următoarei zile m-a găsit cu cardul pus la dispoziție de Raisa, în mâna, îmbrăcată într-un trening, pregătită de cumpărături. M-am aventurat doar până la supermarketul din colț. Un pas uriaș, dacă pun la socoteală slăbiciunea trupului care nu promise niciun fel de vitamine care să îl repună pe picioare. Am mers printre oameni ca o orătanie și nu de puține ori cred că am fost privită cruciș. Era ca și cum nu mai știam să interacționez cu lumea, prin hătișul deziluziilor aproape pierzându-mi umanitatea. Cu efort, mi-am adus cumpărăturile pentru igiena personală și vopseaua de păr în camera neaerisită, reușind să nu arunc nicio privire celor ce mă considerau, la momentul acela, irecupabilă. Doar eu simteam că sunt pe calea corectă. Voit pornisem un experiment cu mine și indicat era să nu am nevoie de sprijinul nimănui ca să-l duc la capăt. A fost o provocare pe care mi-am ridicat-o singură la fileu și poate nu am înregistrat foarte mari transformări, dar cele care sunt, sunt spre bine, nu spre rău și sunt ferm convinsă că nu voi recidiva niciodată.

La o săptămână după dezastru, m-am mutat la un hotel din apropierea locuinței surorii mele, conștientizând că, pentru a definitivă tot procesul de vindecare, am nevoie să fiu cât mai departe de ei și totuși nu prea departe de Cain.

Mi-am făcut un orar strict de mese și somn, începându-l drastic din acea zi, punându-mi alarma ceasului să sună la intervale regulate, pentru fiecare activitate având o altă sonerie. Am înlocuit eterna cafea cu ceaiul verde, acesta aducându-mi mai multă energie decât mi-am imaginat. Carnea am lăsat-o doar ca delicatesă, punând preț pe verdețuri, lactate – mâncare sănătoasă în general. Mi-am detoxifiat corpul prin exerciții de yoga și am meditat la fiecare aspect pozitiv al vieții mele, eliminând din schemă procesele de conștiință care nu-mi aparțineau. Într-un cuvânt, am început procesul de metamorfoză. De maturizare.

Am pus negru pe alb tot, ca să am în fața ochilor întreaga mea existență. Am fost sinceră și m-am hrănit din amintiri ca să devin mai puternică. Am înțeles că eu am fost o larvă – omidă care a consumat hrana celor din jur, dar când coconul s-a deschis, nu m-am transformat într-un fluture colorat, ci într-o molie neagră. Că prin felul meu de a fi, am rănit, ignorat, persoanele care erau cele mai inocente. Am primit totul mură în gură, exact cum mi-a fost dat și nici măcar nu am mestecat ce mi-a fost pus dinaintea ochilor. Am uitat de problemele importante și m-am axat pe nimicuri efemere. Pe temerile mele, pe durerea mea, pe slăbiciunea mea, pe o iubire viciată. Am fost egoistă. Am luat decizii în pripă fără a le prelucra cu atenție și asta m-a dus aproape de o prăpastie fără fund, ce-mi putea cauza traume psihologice de lungă durată, viața riscându-mi să-mi devină o luptă incorrectă de supraviețuire.

Cei slabii sunt sortiți să rămână izolați într-o lume a lor, o lume a eșecurilor, iar stigmatul nu se poate șterge decât dacă începi să le îndrepti, rând pe rând, pe fiecare

Respect pentru oameni și cărți

În parte și la timpul lor. Dumnezeu, când îi ceri putere, nu îți-o dă pur și simplu. Te încearcă și îți oferă posibilități să îți-o găsești. Că dacă îi ceri răbdare, el îți dă o oportunitate să îți-o capeți. Dacă îi ceri putere, El îți dă teste ca să te călească.

Nu m-am abătut de la nicio regulă care-mi permitea un bun autocontrol al minții mele, al trupului care a revenit la condiția fizică cu care mă mândresc de mică, și, după a zecea zi, puteam face o teză de doctorat cu gândurile mele detaliate pe coli de hârtie, pe lângă marele succes că nu mai aveam tendința să tresar când cineva îmi bătea la ușă.

Rezultatele strădaniilor mele s-au materializat în clipa când mi-am îmbrățișat, fără nicio reținere, fiul. Când brațele lui m-au înconjurat fără să se ferească, am știut că tot ceea ce-am făcut, tranziția de la femeia care am fost la cea care deborda de vivacitate a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o. Ne-am mutat împreună și a început un nou maraton de alergături. Zile ce parcă zburau, nopți albe ascultându-i bătăile inimioarei, respirații epuizante după toate ședințele de terapie – acele vizite medicale pentru a-mi reeduca copilul. A-l scoate din zona lui de confort, a-i doborât zidurile cu care se înconjura, apărându-se de tot ceea ce nu înțelegea, a devenit țelul suprem.

Și astăzi, în ziua când Cain termină primul semestru la grădinița pe care am plătit-o din bani câștigați cu sudoarea frunții, uitându-mă în urmă, pun mâna pe inimă și mă declar învingătoare, cu toate că aş mai avea un hop de trecut. Unul mic.

Un ciocănît inconsistent mă reduce în baia plină de aburi. Relaxată, înhaț un halat, îl îmbrac în mers, închid ușa de la camera lui Cain, iar când ajung la cea principală și-o

deschid, primul impuls e să înjur birjărește bărbatul ce stă rezemat nonșalant de tocul ei, ca și cum prezența lui la o oră matinală, când eu sunt ieșită de sub duș și cu mai multă piele expusă decât e indicat, e normală.

– Ce cauți aici? Cum m-ai găsit? turui, încercând să închid ușa, dar piciorul lui o blochează.

– Nu strică să fii mai ospitalieră! Sau te-ai trezit cu fața la cearceaf? se freacă semet de mine și ochii îmi ies din orbite.

Sunt împinsă într-o parte, după o analiză scanner de jos în sus și nervii mei pornesc o bătălie din care individul se prea poate să nu iasă la fel de neșifonat ca-n trecut. Pășesc pe urma lui până când, indignată de lejeritatea cu care se tolănește în canapeaua de două persoane, rămân pironită. Încrucișez mâinile la piept și aştept, măruntind injurii în surdină, numai că intrusul pare că se simte că la el acasă și-și cocoață picioarele încălțate în bocanci militarești pe spătarul canapelei, suspinând mulțumit.

– Te-am întrebat ceva! mă încrunt când mă cadoriște cu un rânjet languros care parcă mă invită să mă alătur. Casa mea nu e gară! Hello! Mă auzi? Încerc să fac un pas înainte, dar termin făcând doi înapoï când gume satisfăcut de poziția aleasă. Ești și surd pe lângă nesimțit? pufăi ca o locomotivă deraiată.

Singurul răspuns e o rotire a capului prin încăpere și sub inspectia neprevăzută tot săngele mi se adună în obrajii. Obiecte vestimentare împrăștiate, resturi de pizza de la seara de duminică – seara răsfățului, teniși descălțați în grabă și uitați într-un colț, o cutie de bomboane mâncate pe jumătate, o carafă de suc natural... Toate dau o notă de neglijență livingului care de obicei sclicește ca o farmacie.

– Ești greu de găsit, Tesa Lovato! pică precum un trăsnet vocea gravă peste tăcerea jenantă. Iar atitudinea ta inabordabilă e teribil de amuzantă! Credeai că n-am să vin de cum o să-ți aflu ascunzătoarea?

– Nu văd de ce! murmur simțind că îmi pierd răsuflarea la întrebarea cu mai multe posibile răspunsuri. Noi n-avem nimic de împărțit și nu-mi amintesc să am vreo datorie la tine! completez ca o pisică trasă de coadă.

– Ah! Nu? schițează o grimă care mă prelinge pe brațul fotoliului, cu toate oasele moi.

– Nu! bombăn, brusc oja roșie de la picioare părându-mi-se mai interesantă decât jocul de-a șoarecele și pisica.

– Chiar așa, Tesa? accentuează ultimele silabe și înghit în sec. Ți se pare puțin lucru că mi-am băgat carneea în saramură pentru nebunu' de frac-tu? Ba mai mult, am semnat pentru transferul său la Health? Sau că datorită raportului meu astăzi o să vadă lumina soarelui, mulțumită mușamalizării probelor incriminatorii? Mda! Ce să spun! Toate sunt fleacuri! O bagatelă! Mulțam fain!

– Dacă ai făcut toate astea ca să ajungi la mine, ți-ai calculat greșit șansele! mă răstesc, încigându-mi unghiile în podul palmei. Iar dacă nu m-am găsit până azi, înseamnă că nu am vrut să mai am vreo legătură cu nicio dramă ambulantă, ceea ce te include automat și pe tine! replică pot de acidă.

– Eu? Dramă? Ți-am dat impresia că mă victimizez vreodată, Teresa? își mijescă ochii și mi-i rostogolesc pe ai mei. Ți-am dat motive să te îndoiești de integritatea mea sau te-am forțat să faci ceva ce nu ai fi făcut din voință proprie? Ori ți se pare că-am venit să ceresc po-mană? Pentru care dintre astea să-mi crape obrazul?

Nu că aș avea vreo jenă! Dar în fine! Te ascult! Fii mai concisă!

Tonul sarcastic mă înfioară și rapid realizez că nu mai pot articula niciun răspuns. M-am crezut imună senzaților nedefinite pe care acest specimen biped mi le provoacă în corp. M-am mințit că amintirile dintr-o noapte în care am fost la mâna lui nu sunt reale și sentimentul că povestea noastră nu s-a încheiat e ceva abstract. Dar nu e. Fiorurile ascuțite, ce mi se strecoară brutal în omoplați, îmi învăluie mușchiul inimii și-mi torturează stomacul, sunt din cele mai imorale.

– Te rog amical să pleci, Ayran! Prezența ta aici e nejustificată! cu o fărâmă de luciditate îi indic ușa. Cum am spus, nu avem nimic în comun și nici nu-mi doresc. Cred că ți-am zis-o destul de elocvent când mi-ai înmănat transferul lui Dylan de la închisoare la azil! Poate niș-au intersectat drumurile cândva, dar...

Se avântă spre mine atât de aproape și vijelios, dominându-mi instant simțurile cu toată alura lui contradictorie, încât pot simți atracția fiecăruia de a-l avea pe celălalt, care e mai mult decât palpabilă, plutind deasupra noastră ca un uliu. Buzele sale senzuale doar îmi suflă ușor părul. Nici nu șoptește măcar. Iar fatalitatea este că ochii lui hipnotici mă fac să mă topesc sub ardoarea cu care mă mângâie, parcă țesând o vrajă din care nu mă pot desprinde. Inima mi-o ia la trap nebun și uit unde naiba suntem. De ce nu e corect să-l las să-mi limiteze spațiul personal, căci am impresia că irisurile sale sunt două flăcări fluide care lucesc de fericire când se sudează de ale mele. Ridică o mână în aer și mi-o pune pe obraz, fiecare atingere electrizându-mă și făcându-mă să las pleoapele să se coboare lin. Îmi conturează chipul, ca

mai apoi să-mi șteargă buzele cu degetul mare, brutal și-apoi blând. Încerc zadarnic să îngheț nodul dureros din gât, deoarece prezența lui e mai puternică decât cel mai al dracului drog găsit pe piața neagră. Deschid ochii hotărâtă să-l resping, din pudoare, dacă nu din alt motiv, și rup imediat contactul vizual, dar îl restabilește, afișând un zâmbet încrezut. Mă tentează să-l plesnesc peste ochi. Să-l fac să se simtă respins, ca atunci când eu eram dispusă să fiu a lui și el mi-a refuzat avansurile. Aș putea să mă zbat ca să scap, să fug în altă cameră și să mă barricadez acolo, sau să închid ochii și să-i rostesc decât un simplu nu, doar că toate detaliile acestei revederi mă sabotează pe mine și colaborează cu el. Pieptul mi se umflă și apoi coboară sacadat într-o încercare patetică de a-mi recupera logica, dar subconștiul meu fierbe, urlă că-și pierde din teritoriu cu fiecare secundă care trece și eu nu-l pot ajuta cu nimic.

– Acum îmi dai după ce am venit? șoptește, suflându-mi peste buze, derutându-mă mai rău.

– C... Ce? sunt trezită brusc când îmi pune o foaie între palme.

– Niște copii actualizate după actele medicale ale fratelui tău! Ți-am spus de când am intrat! Sunt venit în interes de serviciu! Tu ce credeai? îi dansează ochii de amuzament. Ai în mâini lista cu formalitățile care trebuie întocmite și eu sunt cel care le va depune la registratură în numele tău. Te scutește pe tine de niște drumuri.

Palma mea țășnește înainte să termine. O dâră roșie îi rămâne ștanțată acolo unde mi-am dorit. În obrazul nerușinatului care își permite să mă facă să par o cătea în călduri.

– Afară! Nu am nevoie de nicio favoare, nemernic narcisist! răcnesc din toți bojocii.

– Serios? se apleacă peste mine, dându-mi un bobârnac peste nas. Mie mi se pare că acum câteva secunde ai fost chiar doritoare de mai mult, păpușă! Nu primești oaspeți în ținută de budoar, dacă...

Mototolesc hârtia și i-o azvârl direct între ochii incandescenti. Îl îmbrâncesc, aproape dărâmându-l cu cracii în sus, și, cu pași mari, măresc spațiul dintre noi, devenit irrespirabil. Mânia e cea care-mi sfârtecă mațele. Ciudă că am picat într-o cursă întinsă cu dibăcie, de un profesionist. Că am căzut din lac în puț și, anulând anumite sentimente ce mi s-au părut adolescentine, am format altele intangibile, permitându-mi să fiu vulnerabilă unei noi umiliri. Asta nu făcea parte din planul de reabilitare.

Nu! O altă iubire la fel de vicioasă, era exclusă, la dracu'!

Ajung în bucătărie tropăind. Cu furie, deschid frigiderul și-mi desfac o doză de cola. O dau pe jumătate pe gât și caut rapid o soluție să mă fac invizibilă, cât o turtesc vărsându-mi nervii pe biata victimă colaterală. Aud pași călcând apăsat în perimetru vederii mele periferice și capul mi se sprijină de cantul frigidului. O mână hotărâtă mi se așterne pe umăr, mă zgâltăie și jena mea e tot mai pârjolitoare, deoarece acum trupurile ni se ating de sus până jos într-o parte: umeri, coate, șolduri, coapse – tocmai până la tălpi, simțindu-i astfel și cea mai neînsemnată mișcare, cel mai insesizabil nerv.

– Mă omori în chinuri, dulceață! îmi spune cu răsuflarea întretăiată, sărutându-mi clavicula. N-am venit să mă cert cu tine! Futu-i, Teresa! N-am avut intenția să mă reped la tine! Nu de asta am venit! Știi... Eu...